

Veerle Solia

Van: Mediadoc <fa634702@skynet.be>
Verzonden: donderdag 5 juli 2012 0:19
Aan: Mediadoc
Onderwerp: Groene Belg 737: Verkiezingsbeloften / Gemeenten niet te koop / Oostende uitverkocht / Paraguay na staatsgreep / Docu: Le Front du Nord

De Groene Gemeente 737

Onafhankelijk Belgisch e-dagblad - 5/07/2012 - 11 pagina's

Verkiezingsbeloften / Onze gemeenten: niet te koop / Oostende uitverkocht / Paraguay na staatsgreep / Docu: Le Front du Nord

EDITO

Verkiezingsbeloften . . .

Of wat er verandert na 14 / 10 / 2012

Na 14 oktober gaat er één en ander veranderen. Dat wordt je duidelijk als je het jongste nummer van "**De linkse socialist**" leest, het maandblad van de LSP, de "Linkse Socialistische Partij". Rare titels . . .
. Tautologieën: twee keer van hetzelfde. Maar tegenwoordig bestaan er ook valse socialisten, vermo(l)mde liberalen die een rechts-patronale agenda uitvoeren. Zie de heer Johan Vande Lanotte. Vandaar dus die titels. Ondertussen noemen de valse sossen van SPA, zich liever "sociaal-democraten". Later nog es meer daarover. Vandaag al onze aandacht voor het zomernummer van De Linkse Socialist.

Feit 1. 70 % van de Vlaamse gemeenten zit in het rood. Die 70 % "moet dus" besparen. Wanneer ? Voor of na 14/10 ? Ondertussen zoeken de gemeenten alvast extra inkomsten door verborgen belastingen op energie, water en/of tv-distributie, door GAS-boetes en eenmalige operaties zoals de uitverkoop van gemeentebestellingen. Maar zoals De Linkse Socialist schrijft, kan je "er vergif op nemen dat de ochtend na 14 oktober heel wat gemeentebesturen 'plots' met nieuwe tekorten zullen geconfronteerd worden en zullen starten met **zware besparingen en nieuwe belastingen**." De rijke inwoners - die men graag heeft al was het maar omdat de politici er mee bevriend zijn, ze hun sportclubs sponsoren of leuk zijn voor het imago van de gemeente - die zullen gerust gelaten worden.

Feit 2. Vanaf november start de 'degressiviteit' van de werkloosheidsuitkeringen. De uitkeringen dalen vanaf dan in fases, gemiddeld met een kwart. Voor gezinshoofden: met 12 %. Alleenstaanden: met 17,5 %. Voor samenwonenden: daling met 41,5 %. Zij houden nog 483 euro per maand over. (Niet eens 20.000 Belgische frank.) De minister die dit gaat uitvoeren - de altijd stralende Antwerpse Spa-excellentie Monica De Coninck, verdient met haar 10.708 euro netto per maand - of zo'n 440.000 frank per maand - 22 keer zoveel als samenwonende werklozen. Monica bedoelt het uiteraard goed. De daling van "den dop" is er om de werklozen dat extra duwtje in de rug te geven, om hen weer aan een job te helpen. Klein probleempje: voor de 188.222 'Vlaamse' werkzoekenden die de VDAB eind mei telde, waren er ongeveer 22.000 vacatures. Als Monica slaagt in haar opzet, zullen de werklozen moeten vechten voor een jobke. En anders wordt het **aankloppen bij het OCMW**. Zodat de **gemeentelijke financiën nog dieper in het rood duiken**.

Feit 3. Onze sociale huisvesting trekt op geen . . . De woningprijzen en de huren swingen de jongste jaren in het dicht bevolkte "Vlaanderen" + Brussel, de pan uit. Maar nog altijd bestaat de woningmarkt in België slechts voor 7 % uit sociale woningen. In Nederland bedraagt dat 32 % ! In Frankrijk 17 % en in Groot-Brittannië 18 %. De sociale woningen hebben er een matigende invloed op de prijzen op de privémarkt. Niet bij ons. Sociale woningen verkeren hier dan vaak nog in slechte staat. Dat is deels te wijten aan het beheer door "publiek-private sociale huisvestingsmaatschappijen" die er vooral geld willen uit halen. **Als NVA straks in veel gemeenten sterk uit de bus komt en als er bespaard moet worden, zal de sociale huisvesting nog verder achteruitboeren.**

En het houdt niet op. De Linkse Socialist weet ook te melden dat "**Johan Vande Lanotte tot na de gemeenteraadsverkiezingen wil wachten om een federale" (Belgische) "begroting in te dienen bij Europa.**" Dat wachten is uiteraard niet omdat Vande Lanotte de Europese besparingsdictaten naast zich neer wil leggen.

Kortom: wie op 14 oktober in zijn gemeente stemt op één van de traditionele partijen - inbegrepen zowel Spa als Blok en NVA - weet dat indien hij of zij niet rijk is, hij of zij zichzelf in het vel snijdt. **De goesting om tegen de politiek een vuist te maken door niet of blanco te stemmen, die goesting mag dan groot zijn, maar er is een tegenargument. Als je echt linkse publicaties onder ogen krijgt** zoals het PVDA-weekblad Solidair of De Linkse Socialist van de LSP - dat opkomt samen met Rood en Gauches Communes - **zie je dat die kleine linkse partijen toch één en ander betekenen kunnen: informatie naar buiten brengen die ze alleen te pakken krijgen als ze in de gemeenteraad zitten, stokebrand spelen op gemeenteraden en soms zelfs nefaste projecten tegenhouden.**

Wie als niet-veelverdiener een foertstem wil uitbrengen of een vuist wil maken, doet dat voor zijn eigen goed, best ter linkerzijde. Maar waarom zullen vele niet-veelverdieners dat toch niet doen ? Altijd weer dezelfde vaak verzwegen reden. Zoals de gewone - commerciële en staatsmedia - niet willen schrijven dat NVA een groot deel van zijn stemmen dankt aan zijn nochtans wekelijks in de media gebrachte anti-migratie-standpunten, zo wil radikaal links niet onder ogen zien dat het veel 'gewone' mensen kwijt speelt door zijn pro-migratie-standpunten. Zo brengt De Linkse Socialist ook deze maand weer een standpunt tegen het boerkaverbod (omdat "**het vrouwen niet vooruit helpt**", welke vrouwen moet je dan vragen). Plus een standpunt tegen de "inburgeringstrajecten". LSP betreurt het zelfs dat Bernard Wesphael van de Mouvement de Gauche, in het Waals parlement steun gaf aan de MR-vraag voor een dringend debat over het inburgeringstraject.

Eén van de nieuwe Blok-verkiezingsaffiches: schokkerend, maar vraag eens aan veel mensen wat ze er van vinden ...

Hoe de struikelblokken voor links, uit de weg ruimen ?

Extreem-rechts blijft aan de haal gaan met de proteststemmen en **radikaal links blijkt zowaar een bondgenoot van de OESO** - de club van de geïndustrialiseerde landen. Die OESO eiste vorige week nog dat Europa zich toegankelijker opstelt voor migranten. Argument: anders krijgt Europa te kampen met een tekort aan arbeidskrachten. Is dat nu niet om van achterover te vallen ? De EU telt 17 miljoen werklozen ! De ware reden waarom de OESO meer migranten wil zien binnenstromen - en daarbij uiteraard niet denkt aan de aderlating die dat betekent voor de landen van vertrek, die hebben hun meest dynamische krachten nochtans zelf ook nodig - is wellicht dat zo de lonen en arbeidsvoorwaarden in Europa verder naar de kelder gestuurd kunnen worden.

Bijkomend voordeel voor het patronaat is dat met al de nieuwe migranten, de bevolking nog gemakkelijker kan verdeeld worden. Want ofschoon echt links er ziende blind voor is, kunnen **culturele en ethnische verschillen** heel belangrijk zijn. Als ze voor de keuze staan, kiezen veel mensen eerder voor een baas van het "eigen volk" dan voor 'sukkelaars' of werkmakkers van een ander volk. Bizar ? Toch niet. Van de eerste weet men vaak ongeveer wat te verwachten. Het mag dan al een smeerlapke zijn, het is een smeerlap "van ons". Met de buitenlander daarentegen weet men vaak niet waar men aan toe is. Zeker niet als die buitenlander niet eens je taal spreekt en als hij of zij niet alleen op de stoep staat, maar jaarlijks met 80.0000 nieuwkomers het land binnenkomt.

Als echt links ooit uit de marginaliteit wil raken moet het niet zozeer hopen op Griekse toestanden - het "verelendingsscenario" - maar alles zetten op echte inter-nationale solidariteit. Een scherp voorbeeld. In plaats van bv. Congolezen naar hier te laten komen en aan ons verspillend kapitalisme te laten deelnemen, zouden er best een hoop Belgen die goed tegen de hitte kunnen, naar Congo trekken en daar met hun noordelijk organisatietalent én al luisterende naar en in samenwerking met de Congolezen, het rijke land dat Congo is, zelfvoorzienend te helpen worden. Via lokale sterke vakbonden ook. Voor wie niet kan aarden onder de evenaarszon, zijn er andere mogelijkheden. Je auto aan de kant zetten zodat je niet meer moet gaan tanken bij het Nigeria-kapotmakende Shell bv.

Dat zijn maar twee snel bedachte ideeën, maar er zijn er talloze te bedenken en te ontwikkelen. Om te komen tot echte internationale solidariteit. Niet wat symbolisch demonstreren tegen al dan niet gesloten asielcentra.

Het wordt hoog tijd dat links weer aan de Massa's denkt, de in de arme landen achterblijvende massa's én de steeds grotere groep hier van autochtonen én allochtonen die door de massamigratie verdrongen worden. Denk aan de allochtonen die van het te dure Schaarbeek naar het nog armere Charleroi uitwijken.

Laat ons als linksen openlijk en zonder taboe's over dit soort thema's dialogeren. Zo meteen volgt het edito dat Anja Deschoemacker schreef voor de jongste Linkse Socialist en zij eindigt haar stuk met deze woorden: "er is ook een aanzet om de **diversiteit** van de stromingen die er samenkomen **te respecteren via open en democratische discussie.**"

Dat is wat we nodig hebben. Dat het bij de LSP niet tot loze woorden beperkt blijft, bewees Geert Cool van LSP zopas nog, door een tekst die hij wil publiceren over de bevolkingsproblematiek, me nu al toe te sturen zodat ik er een heel andere linkse visie kan aan toevoegen. In België waren het overigens anarchisten en anarcho-socialisten die eind 19de, begin 20ste eeuw bij de eersten waren om - tegen de katholieken in - te pleiten voor familieplanning. Hoog tijd dat we ook die voorlopers eens herontdekken. Want of je het nu wil of niet, **bij de**

gemeenteraadsverkiezingen gaat het ook om hoeveel volk we in onze gemeenten en steden willen zien wonen. Als het aan de commercanten en aan de politici ligt, kunnen dat er nooit genoeg zijn. Des te meer volk, des te meer winst of des te hoger loon voor hen. Maar mag het ook even leefbaar blijven voor al de mensen die nog na ons zullen komen ? Blijft er nog wat groen voor de spelende jeugd ? Ook in Noord-België ? Of moeten "de Vlaamse" kinderen straks voor elk bosspel naar de Ardennen trekken ? Wat ze overigens gelukkig nu al massaal doen.

Jan-Pieter Everaerts

Onze gemeenten zijn niet te koop !

door Anja Deschoemacker, lijsttrekker Gauches Communes in Sint-Gillis

De verkiezingscampagne is op gang gekomen, de eerste affiches hangen op. **Opvallend is dat er in die campagne nauwelijks gesproken wordt over de crisis**, noch over besparingen. Nochtans is het zonneklaar dat de partijen die in België aan de macht zijn op de verschillende niveaus de besparingen over al die niveaus zullen uitsmeren. Door daarover te zwijgen, hoopt men de kiezers zover te krijgen op één van de traditionele partijen te stemmen. Om dezelfde reden wil Vande Lanotte wachten tot na de gemeenteraadsverkiezingen om een federale begroting in te dienen bij Europa.

De mogelijkheden om in de gemeenten zogenaamd "pijnloze besparingen" op te leggen, zijn zo goed als uitgeput. Nu reeds zijn er enorme tekorten in alle gemeentelijke diensten en voorzieningen, o.a. in de OCMW's die geconfronteerd worden met de gevolgen van de stijgende armoede. Nu reeds is in veel gemeenten de meerderheid van het personeel niet vastbenoemd. Een aantal contracten voor gemeentearbeiders behoren bovendien tot de meest preciaire die op de arbeidsmarkt te vinden zijn. Nu reeds halen de gemeenten steeds meer geld op via taksen, boetes en gemeentelijke administratieve sancties – in het algemeen op een asociale manier want die taksen, boetes enz. wegen zwaar in een klein budget, maar zijn apennootjes voor de hoge inkomens.

Na de verkiezingen zal de mantra dat er "geen geld" is opgevoerd worden. Sociale huisvesting, onderwijs, kinderopvang, ondersteuning van de zwakste groepen in de bevolking, ... zijn nu reeds zeer lang zeer zwaar ondergefinancierd. Terwijl de rijkste 1% met cadeaus als de notionele intrest gaat lopen (kostprijs 4,25 miljard euro in 2011) kunnen onze kinderen in containers les volgen - en zelfs daar is niet een plaats voor ieder kind gegarandeerd!

Ook de gemeenten zoeken het geld vooral in de zakken van de gewone bevolking, waarbij de privileges van de rijksten behouden blijven. Nochtans beschikken de gemeenten over allerlei bevoegdheden om de 1% van allerrijksten, kapitalisten en speculanten een flink grotere bijdrage op te leggen. Maar in de gemeenten zijn dezelfde partijen aan de macht als op de andere niveaus.

We moeten ons hierop voorbereiden en nu reeds beginnen de krachten te verzamelen voor de strijd tegen deze besparingen. Het is één van de voornaamste doelen van de Rood!-lijsten in een aantal Vlaamse steden, o.a. in Antwerpen en Gent; van de lijsten van het Brusselse Gauches Communes in Sint-Gillis, Jette, Anderlecht en Elsene; van de Front de Gauche-lijsten in Charleroi en La Louvière.

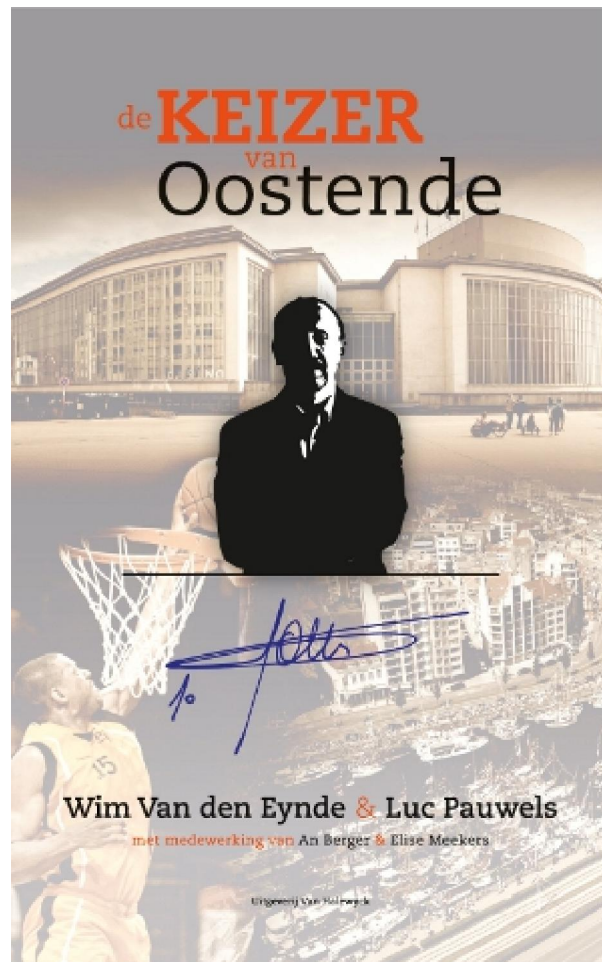
Een ander belangrijk element van die campagne is het populariseren van de nood aan een linkse formatie die het verzet kan samenvoegen. De voorbeelden van het Franse Front de Gauche of het Griekse Syriza zijn hiervoor een belangrijke inspiratiebron, waaruit ook lessen te trekken zijn voor links in België. Niet alleen tonen ze de weg vooruit wat het programma betreft (het terug in publieke handen brengen van de sleutelsectoren van de economie), maar er is ook een aanzet om de diversiteit van de stromingen die er samenkomen te respecteren via open en democratische discussie.

Anja Deschoemacker

BELGIE

"De Keizer van Oostende"

Hoe de koningin der badsteden werd uitverkocht

Het boek 'De keizer van Oostende' deed heel wat stof opwaaien. In het boek wordt minister Vande Lanotte immers onder vuur genomen. Het SP.a-kopstuk reageerde prompt met een uitgebreide kritiek, waarbij enkele details werden betwist. De journalisten die het boek schreven, werden een tijdlang op non-actief gezet. Nu de storm wat is gaan liggen of toch afgezwakt tot een zeebriesje, wordt het **tijd dat een belangrijk onderdeel van het boek in de aandacht wordt geplaatst: de totale uitverkoop van de stad Oostende en dit met praktijken die ook elders schering en inslag zijn.**

Recensie door Geert Cool

Het feit dat Johan Vande Lanotte een prominente rol speelt in het Oostendse bestuur, bedrijfsleven, sportwereld en de nationale politiek zorgt ervoor dat het boek op heel wat aandacht kon rekenen. De auteurs klagen aan hoe Vande Lanotte wel heel veel macht bij zich concentreert, ook al schrijven ze nergens dat er iets onwettelijk zou gebeuren. De SP.a en Vande Lanotte doen het boek graag af als het werk van politiek tegenstander Jean-Marie **Dedecker**. Mogelijk is er effectief informatie van Dedecker gebruikt, maar doet dat iets af van de centrale vaststellingen van het boek? Over Dedecker verscheen eerder een boek waarin de vermenging van diens zakelijke en politieke belangen op de korrel werd genomen en bovendien kan hij als liberaal bezwaarlijk problemen hebben met de uitverkoop van de openbare sector in Oostende.

'De keizer van Oostende' beschrijft de politieke keuzes die de afgelopen jaren in Oostende zijn gemaakt. De auteurs concentreren zich op de rol van Vande Lanotte in het garen van constructies met al dan niet private ondernemingen. **Tegelijk blijkt dat er in Oostende wel heel ver is gegaan in het uitverkopen van de openbare sector. Het aantal autonome gemeentebedrijven is fors toegenomen,** waardoor de mogelijkheid om met de gemeenschap een controle erop uit te oefenen grotendeels wegvalt. De grens tussen autonome gemeentebedrijven en de private sector is erg klein, het grootste verschil zit in de publieke financiering die vaak overreind blijft.

Zo werd het Autonoom Gemeentebedrijf **Haven** Oostende (AGHO) in 1997 opgericht, een bedrijf verantwoordelijk voor de exploitatie en uitbouw van de haven. Het Autonoom Gemeentebedrijf **Stadsvernieuwing** Oostende (AGSO) moest het Kursaal renoveren en een winkelcomplex met appartementen bouwen (Nieuw Helmond). Het

Autonoom Gemeentebedrijf **Vismijn** Oostende (AGVO) zag toe op de vismijn. Vanuit de autonome gemeentebedrijven werden nog nieuwe bedrijfjes opgezet als NV of BVBA. In de autonome gemeentelijke bedrijfsstructuur zijn er in Oostende 22 entiteiten.

De auteurs stellen vast: “Deze nieuwe stedelijke bedrijven opereerden zelfstandig, zonder dat de goedkeuring van de gemeenteraad vereist was. Er werden telkens een directiecomité en een raad van bestuur geïnstalleerd. In het directiecomité werden de dossiers besproken en de knopen doorgehakt. In het directiecomité zat telkens een beperkt aantal politici, naast niet-verkozen technici.” Kortom, **de beslissingsmacht wordt vanuit de publieke sector overgedragen aan** een orgaan waarin vertegenwoordigers van het gemeentebestuur aanwezig zijn maar waarover de gemeenteraad geen beslissingsmacht heeft. **Niet-verkozen technocraten** nemen het roer over.

Dat principe **levert de private partners heel wat mogelijkheden op om met de meest winstgevende delen te gaan lopen**, terwijl de publieke sector zonder inspraak opdraait voor verlieslatende onderdelen. Ook bij de vele autonome gemeenteprojecten in Oostende was dit het geval. Zo draaide de **renovatie van het Kursaal op een ramp** uit. Het aantrekken van een sterrenchef, de samenwerking met Music Hall of nog het aanstellen van Peter Hoogland liepen voor de gemeente allemaal faliekant af. Het toprestaurant is intussen terug weg, de stad bleef met een kater en een schuldenberg zitten. Enkel een aantal private partners werden beter van dit avontuur, zo werd de winstgevende parking verkocht.

Het beleid van de stad Oostende is er vooral **op gericht om bevriende bedrijven**, onder meer in de bouwsector of de sector van windenergie, ter wille **te zijn en tegelijk een beter begoed publiek aan te trekken**. Om voldoende stemmen te halen, wordt de uitgebreide oudere bevolking in de watten gelegd met middelen die voor de sociale sector bedoeld zijn en nu vooral dienen voor goedkope maaltijden en uitstapjes – uitstekende aangelegenheden voor de schepen om op de foto te staan. Bij de stadsvernieuwing wordt resoluut gekozen voor meer en meer appartementen, liefst luxe-appartementen. Het Autonoom Gemeentebedrijf Stadsvernieuwing Oostende staat diep in het rood en moet interessante sites van de stad verkopen, private bouwgroepen (de groepen Versluys en Sleuyter) boeren uitstekend. Het vat de uitverkoop van Oostende goed samen.

Een voorbeeld: omdat **Dexia** de rekening van **AGSO** (Autonoom Gemeentebedrijf Stadsvernieuwing Oostende) blokkeerde, werd een akkoord gesloten waarbij Dexia de **grond voor het Mediacenter** in handen kreeg en mocht verkopen. Dexia verkocht de grond voor 40 miljoen euro aan **bouwgroep Sleuyter** die er 650 appartementen op zal zetten. De schuld van de stad (via AGSO) bij Dexia wordt met 40 miljoen afgeschreven, maar wel verminderd met een commissie van 1,6 miljoen euro voor Dexia en een vergoeding van eventuele kosten. Dexia verdiende aan deze operatie dus 1,6 miljoen euro, de groep Sleuyter kon de grond goedkoop krijgen en voor de verkoop ervan was geen openbare aanbesteding nodig aangezien het Dexia was die verkocht.

Wanbeheer en speculatie, zoals het geval was bij de **Vismijn**, werden door het stadsbestuur **in de doofpot gestopt**. De verantwoordelijke schepen Yves Miroir, voorzitter van het Autonoom Gemeentebedrijf Vismijn Oostende (AGVO), verklaart dat hij wel wilde optreden tegen wanpraktijken door onder meer de directeur van de vismijn maar dat hij niet mocht van Vande Lanotte. Uiteindelijk moest Oostende de vismijn aan het Vlaamse Gewest verkopen. De politieke toekomst van Miroir ziet er somber uit. Vande Lanotte verklaart aan de auteurs dat hij het “niet echt goed heeft gedaan”.

Bij een aantal belangrijke private bedrijven in Oostende is er een opmerkelijke steun vanwege de overheid. Minister Vande Lanotte doet er alles aan om steun te krijgen voor “zijn” dossiers zoals de bouw van offshore windenergieparken op de Noordzee. Dat deed hij zowel als bestuurder bij verschillende private bedrijven in de sector als toen hij opnieuw minister van de Noordzee werd. De basketclub van Oostende, waar Vande Lanotte voorzitter van is, kan rekenen op heel wat financiële steun, onder meer van bedrijven waar het stadsbestuur goede zaken mee doet. Is het toeval dat meermaals wordt gewezen op de kapitaalkrachtige liberale ondernemers onder de vrienden van Vande Lanotte?

Oostende is geen alleenstaand geval. Door de gang van zaken in de kuststad grondig uit te spitten, leggen de auteurs **de mechanismen van een neoliberal beleid bloot**. Zo'n beleid bestaat uit projecten van **citymarketing en prestige, gunsten voor bevriende ondernemers, de totale uitverkoop van de openbare diensten en tegelijk een weigering om iets te doen voor de armste lagen** van de bevolking en de groepen die uit de boot vallen.

Ook in andere steden gebeurt dit. In Antwerpen werd zelfs het stedelijk onderwijs in een autonoom gemeentebedrijf ondergebracht. De uitverkoop van onze steden kost de gemeenschap geld terwijl de speculanten en grote bedrijven met de lusten gaan lopen.

Geert Cool

'De Keizer van Oostende' werd uitgegeven door Van Halewyck. Meer info op de site van de uitgever <http://www.vanhalewyck.be/>

INTERNATIONAAL

Na decennia van dictaturen worden **de meeste Zuid-Amerikaanse landen momenteel geregeerd door centrum-linkse of radikaal-linkse regeringen**. Dat dit **niet naar de zin is van de elites van Europa en Noord-Amerika**, valt goed te begrijpen. Toen Argentinië onlangs het Spaans petroleumbedrijf YPF nationaliseerde, verklaarde 'Spanje' zich in zijn cruciale belangen geschaad. Alsof Argentinië niet in zijn nationale belangen geschaad werd door het optreden van de Spaanse oliereus. Nu kan Spanje of "het Westen" in het algemeen moeilijk de populaire Argentijnse presidente Christina Fernandez Kirchner laten afzetten. Eerdere pogingen van de V.S. om Fidel Castro van Cuba en Hugo Chavez van Venezuela aan de kant te krijgen, mislukten ook. Maar in zwakkere landen lukt het wel. **Zo in 2010 toen de linkse president van Honduras - Manuel Zelaya - afgezet werd. Eind juni overkwam de Paraguayaanse Fernando Lugo hetzelfde.** Een analyse-bijdrage daar nu over, met toestemming en dank overgenomen van de LSP-webstek www.socialisme.be.

'Legale' staatsgreep tegen Fernando Lugo in Paraguay

Analyse door William Prieto, Socialismo Revolucionario (CWI in Venezuela)

De president van Paraguay werd afgezet door een stemming in de senaat met 39 stemmen voor, 2 onthoudingen en 4 tegenstemmen. De stemming kwam er na een bloedige confrontatie tussen de politie en landloze boeren die een stuk grond bezetten. De wettelijke afzetting van Lugo wordt gezien als een nieuwe poging om wie de belangen van de kapitalisten niet dient aan de kant te schuiven. In 2010 werd ook de

president van Honduras, Manuel Zelaya, aan de kant geschoven. De Venezolaanse president Chavez noemde de afzetting van Lugo een stille staatsgreep. Het zal leiden tot een nieuwe onstabiele situatie met explosieve spanningen tussen het nieuwe regime van Federico Franco en de arme massa's die in Lugo hun vertegenwoordiger zien.

Franco was vice-president voor Lugo werd afgezet. Hij komt aan de macht als vertegenwoordiger van de oligarchie van grootgrondbezitters. Hij zal niet aarzelen om een beleid te voeren waarbij het voor de armen duidelijk zal zijn dat hun lot er niet op zal verbeteren. Of de rechterzijde haar nieuwe machtspositie kan consolideren, hangt in grote mate af van de vraag of de arme massa's zich zullen mobiliseren in een strijd tegen het regime en tegen de coup om de democratische wil van de bevolking te verdedigen. Om de politieke macht van de grootgrondbezitters en multinationals te breken, zal het nodig zijn om te strijden voor een regering die fundamenteel breekt met hun heerschappij over de economie en de samenleving.

Tegenstrijdigheden in het beleid van Lugo

Lugo kwam in 2008 aan de macht met de steun van een wel erg brede waaier aan partijen. Hij had 10% meer dan de tweede kandidaat van de Colorado Partij. De overwinning van Lugo was een **historische nederlaag voor die Colorado Partij**, de traditionele politieke stem van de heersende klasse die 61 jaar onafgebroken aan de macht was met inbegrip van de 35 jaar van bloedige dictatuur onder Stroessner. Colorado regeerde met een ijzeren hand om de parasiterende heerschappij van de grootgrondbezitters en imperialisten te behouden.

In Paraguay bezit een elite van 2% van de bevolking maar liefst 80% van de landbouwgrond. Miljoenen boeren en werkenden leven in armzalige omstandigheden, ze behoren tot de armsten van het continent.

Lugo kwam aan de macht op basis van beloftes om op te komen voor landhervormingen en met de aankondiging dat hij maatregelen zou nemen tegen de multinationals, in het bijzonder in de energiesector. Lugo kreeg de bijnaam '**rode bisschop**' (hij is een voormalige katholieke bisschop) en surfte mee op de golf die linkse regeringen aan de macht bracht in Venezuela, Bolivia, Ecuador,...

Maar er zijn enkele belangrijke verschillen tussen de ervaringen in Paraguay en de processen in Venezuela en Bolivia. **Lugo werd verkozen als kandidaat van de Patriottische Alliantie voor Verandering, een alliantie die steun genoot van heel wat politieke en sociale organisaties van arbeiders en boeren maar ook van de liberale kapitalistische partij PLRA (Partido Liberal Radical Auténtico).** Die laatste partij zag in de verkiezing van Lugo een kans om het monopolie van de Colorado partij te doorbreken.

Federico

Fran

co

Federico Franco staat aan het hoofd van de PLRA en verklaarde eerder dat hij het niet eens was met een hele reeks maatregelen van Lugo. Er verschenen documenten op Wikileaks waaruit blijkt dat de rechterzijde al sinds 2009 bezig was met het voorbereiden van een campagne om Lugo van de macht te verwijderen.

Het presidentschap van Lugo was van bij het begin een vat vol tegenstellingen. De methode van Lugo was niet gebaseerd op de onafhankelijke politieke strijd van de arbeiders en boeren, maar die van een ongemakkelijke en onhoudbare alliantie met kapitalistische elementen die vijandig staan tegenover iedere radicale maatregel om het lot van de meerderheid van de bevolking te verbeteren. Dit had uiteraard een impact op het beleid dat werd gevoerd door Lugo. Hij kon een aantal belangrijke sociale hervormingen doorvoeren, onder meer op vlak van gezondheidszorg, subsidies voor meer dan 20.000 van de armste gezinnen, een onderwijshervorming met gratis maaltijden op de openbare scholen,... Maar er werden geen maatregelen genomen die verder gingen, zoals het onteigenen van grootgrondbezitters om de grond onder de boeren te verdelen of de nationalisatie van de sleutelsectoren van de economie.

Lugo kon niet verder gaan door de foute vertrekbasis van onderhandelingen en allianties met pro-kapitalistische partijen (waaronder ook de Colorado partij) in het parlement, in plaats van zich te baseren op de bewegingen en mobilisaties van de arbeiders en arme boeren rond eisen van echte veranderingen. Net zoals in Venezuela en Bolivia zien we dat een linkse regering moet gepaard gaan met een politieke strijd van de arbeiders en boeren die daartoe hun eigen democratische organisaties moeten opbouwen en deze moeten wapenen met een programma waarmee de macht van de imperialisten en oligarchen kan worden gebroken. Als er geen duidelijke anti-kapitalistische maatregelen worden genomen, eindigt de evenwichtsoefening tussen hervormingen voor de armen en het behoud van de heerschappij van de multinationals en grootgrondbezitters steeds in een strijd waarbij de rechterzijde kan terugkeren. Commentatoren in Paraguay stellen dat het afzetten van Lugo onderdeel is van de voorbereiding door de rechterzijde om bij de verkiezingen van 2013 de macht terug volledig in handen te nemen. Een artikel in El Pais na de coup van 24 juni stelde dat het een “mirakel” was dat Lugo zo lang aan de macht had kunnen blijven. De krant stelde nog: *“dit mirakel kan enkel uitgelegd worden door de veronderstelling dat de belangen van de grootgrondbezitters niet in vraag werden gesteld.”*

Boerenstrijd en bezettingen

Het afzetten van Lugo komt er na de bloedige gebeurtenissen op de boerderij Curuguaty op 240 kilometer van de hoofdstad Asuncion. Het gaat om grond van een grootgrondbezitter die zelf lid is van de Colorado Partij. De grond werd bezet door meer dan 50 landloze boeren van de ‘carperos’-beweging. Deze beweging is genoemd naar de tenten waarin de actievoerende boeren verblijven. De beweging vormt een belangrijke kracht in de ondersteuning van Lugo. Er zijn **duizenden gelijkaardige bezettingsacties** doorheen het hele land. Er was een confrontatie tussen de landloze boeren en de politie, het ziet er naar uit dat deze confrontatie werd opgezet door leden van de Colorado Partij. Er werden sluipschutters ingezet en er volgde een **bloedbad: 17 mensen** (11 boeren en 6 agenten) **kwamen om** het leven. Het incident werd **aangepreken om Lugo af te zetten**, hij werd door de rechterzijde verweten dat hij te dicht bij de carperos staat en dat hij de bezettingsacties toelaat. De publieke verontwaardiging na het bloedbad leidde tot het ontslag van de minister van binnenlandse zaken, Carlos Filizzola, en het hoofd van de politie. Maar de minister, die aan het hoofd van de Partido Pais Solidario staat, werd door de senaat in zijn functie hersteld zodat hij kon meestemmen in de ‘legale’ staatsgreep waarbij Lugo werd afgezet.

Het doel was uiteraard om de sociale bewegingen en Lugo een nederlaag toe te brengen. Tegelijk werden de tegenstellingen in het regime van Lugo nogmaals belicht, hij werd gezien als iemand die dicht bij de boerenstrijd stond maar er tegelijk niet in slaagde om de belangen van de arme boeren politiek te verdedigen. Als Lugo had opgekomen voor een radicale landhervorming waarbij de bezettingen door de carpero's werden gelegaliseerd en er een herverdeling van de grond zou doorgevoerd worden, dan zou dit de macht van de partijen van de grootgrondbezitters ernstig ondermijnd hebben. De dreiging vanuit de hoek van de grootgrondbezitters zou beantwoord kunnen worden met massamobilisaties, zoals dit in Venezuela gebeurde tegen de poging tot rechtse staatsgreep in 2002. Om de rechterzijde en de ondemocratische aanvallen van antwoord te dienen, moeten daar lessen uit getrokken worden.

Internationale reacties

Het afzetten van Lugo werd algemeen verworpen door de UNASUR (Unie van Zuid-Amerikaanse Naties). De regeringen van Venezuela, Bolivia, Ecuador en Brazilië kondigden aan dat ze de nieuwe regering niet erkennen en riepen op om Paraguay uit de UNASUR te zetten. De Argentijnse regering van Cristina Fernandez Kirchner veroordeelde de staatsgreep, een nieuwe uitdrukking van de radicalisering en de regionale rol die het land wil spelen nadat eerder het Spaanse oliebedrijf YPF werd genationaliseerd en er opnieuw een scherpe toon werd aangemeten over de Mavinas-eilanden. Kirchner stelde dat het afzetten van Lugo een staatsgreep was en ze kondigde meteen aan dat de Argentijnse ambassadeur wordt teruggetrokken tot “de democratische orde wordt

hersteld". De regering van Chavez heeft alle olie-export naar Paraguay gestopt om de druk op te voeren (30% van de olie in Paraguay komt uit Venezuela).

De Organisatie van Amerikaanse Staten (OAS) kwam met een weinig duidelijke verklaring waarin het sprak over "respect voor het proces" van de politieke actie tegen Lugo. Het debat rond de verklaring zette de regeringen van Nicaragua, Bolivia en Venezuela ertoe aan om het proces af te doen als een "onderhuidse staatsgreep". Raul Castro van Cuba stelde: **"De staatsgreep keert terug naar Latijns-Amerika, maar nu in een meer bedekte vorm."** Deze ontwikkelingen maakten **duidelijk dat de heersende kapitalistische elite in Latijns-Amerika (en elders) gemakkelijk afstand doet van de 'normale democratische' procedures als het erop aankomt om de eigen agenda van economische miserie voor de meerderheid van de bevolking op te leggen.**

Mobilisatie nodig om regime neer te halen

Na zijn afzetting maakte Lugo een cruciale fout toen hij deze afzetting aanvankelijk aanvaardde. Hij corrigeerde dit gedeeltelijk toen hij een 'alternatieve regering' vormde tegenover de regering van Franco. Het momentum van het protest tegen de staatsgreep moet gebruikt worden om een strijd van onderuit op te bouwen waarmee de democratische wil van de bevolking wordt opgelegd en de staatsgreep ongedaan wordt gemaakt. Toen Lugo werd afgezet waren er dezelfde avond al tienduizenden betogers in de hoofdstad, veel arme boeren trokken naar Asuncion om te protesteren. De politie trad hardhandig op tegen het protest, net zoals dit eerder in Honduras gebeurde toen Zelaya werd afgezet. Toen werden de eerste acties de kop ingedrukt en hoopte het nieuwe regime dat het gebrek aan leiding er wel voor zou zorgen dat alles zou uitdoven.

De afgelopen dagen ging het protest in Asuncion gewoon door. Het regime van Franco staat internationaal geïsoleerd. Dat heeft Lugo ertoe aangezet om iets van verzet tegen de staatsgreep op te zetten. Het is echter nog niet duidelijk of Lugo zal kunnen deelnemen aan de nieuwe verkiezingen die normaal in 2013 zullen plaatsvinden. De arbeiders en armen van Paraguay mogen zich echter niet afhankelijk maken van verkiezingen die door het establishment worden georganiseerd en mogelijk met de nodige fraude gepaard zullen gaan om een marionettenregime aan de macht te brengen. Een georganiseerde beweging om de staatsgreep een nederlaag toe te brengen, moet als doel hebben om oprecht democratische verkiezingen te houden die gecontroleerd worden door de organisaties van de arme massa's. Deze verkiezingen voor een nationale raad moeten gericht zijn op het kiezen van een regering van arbeiders en boeren met een revolutionair socialistisch beleid. Dat is de enige manier om het land definitief te ontdoen van de dreiging van het kapitalisme en het grootgrondbezit.

Wij staan voor:

- Het respecteren van de democratische wil van de bevolking van Paraguay die Lugo als president verkoos
- Het stoppen van de brutale repressie door de regering Franco. Weg met het nieuwe regime!
- De arbeiders en armen moeten zich organiseren om het nieuwe regime neer te halen en om te strijden voor democratische verkiezingen om een regering van arbeiders en boeren te kiezen
- Voor een verenigde strijd van de Latijns-Amerikaanse massa's tegen staatsgrepen en aanvallen op de democratie! Voor internationale solidariteitsacties.
- Voor een regering van arbeiders en boeren met een revolutionair socialistisch beleid waarbij de rijkdom en de middelen in publiek bezit worden genomen als basis voor een nieuwe socialistische samenleving in Paraguay en de rest van Latijns-Amerika

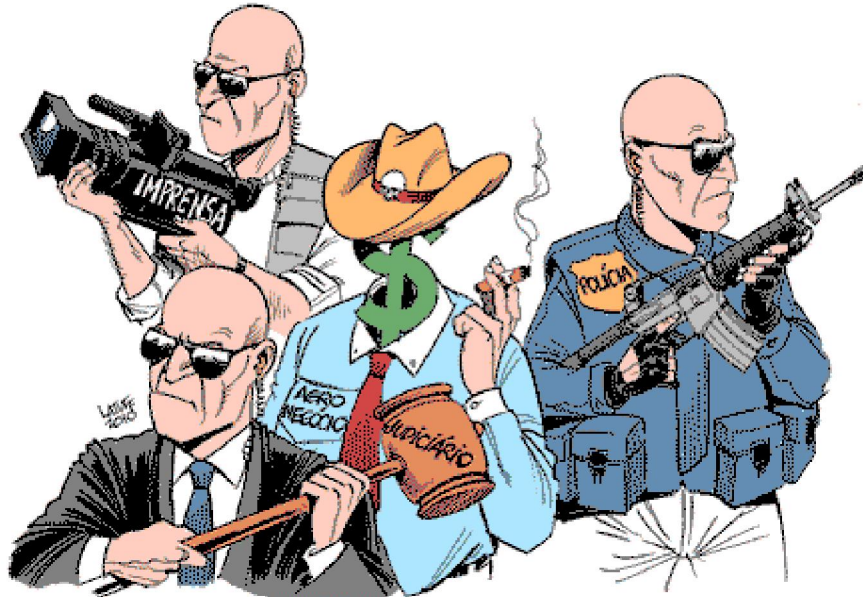
Ook in Paraguay: Monsanto ! Maar voor Lugo was wat 'familieplanning' goed geweest

Nog een ander lezenswaardig artikel over Paraguay is te vinden bij het maandelijks ezine **Uitpers**. op www.uitpers.be/artikel_view.php?id=3339 Hier komt u onder andere te weten hoe ook de milieucriminelen van **Monsanto weer van de partij** zijn.

Maar ook over ex-president Lugo valt er één en ander te vernemen. Zo noteert Francine Mestrum dat 's mans **"morele autoriteit sterk aangetast" was "nu er inmiddels bewijzen zijn van zes kinderen bij zes verschillende gehuwde vrouwen in de periode dat de man nog bisschop was.**

Ten tweede had Lugo **al eerder bedenkelijke besluiten** genomen, zoals de toestemming voor Noord-Amerikaanse militairen en burgers om in het noorden van het land 'toe te zien op het Amazonegebied'. Daar, en

in zowat alle overheidsdiensten is er een sterke invloed van USAID dat helpt met 'ontwikkelingssamenwerking'. Paraguay is een van de armste landen van Latijns Amerika en zowat de helft van de bevolking leeft onder de armoedegrens."

Volgens Mestrum is met "deze zaak eens te meer duidelijk" geworden, hoe "bijzonder **kwetsbaar de linkse regimes** in de regio" zijn.

Mestrum ziet in het gebeuren in Paraguay niet alleen de hand van "grootgrondbezitters en multinationals als Monsanto maar" ook van de **Verenigde Staten** die "een onrechtstreeks **signaal aan Brazilië** willen geven. Braziliaanse grootgrondbezitters zijn aan een enorme expansie bezig in landen zoals Paraguay en Bolivia". Brazilië wordt van imperialistische neigingen verdacht.

"En wat meer in het algemeen moet worden vastgesteld, in Latijns Amerika net zoals elders in de wereld, is de enorme **zwakheid van politieke regimes t.a.v. de economische macht**. President Lugo was de eerste linkse president van Paraguay, na 61 jaar van rechts en dictatoriaal bestuur. Een linkse president, zonder parlementaire meerderheid bovendien, kan zich bitter weinig veroorloven." (Bron: **Uitpers** nr. 144, 13de jg., juli-augustus 2012)

DOCUMENTAIRE

Algerije 50 jaar onafhankelijk: "Le Front du Nord"

Scène uit 'La bataille d'Alger', de beroemde film van Gillo Pontecorvo

Honderden Belgen hielpen Algerijnse onafhankelijkheidsstrijd **Vrijdag/Vendredi 6 juillet, sur RTBF La Trois**

A l'occasion du **50e anniversaire de l'indépendance algérienne**, ce vendredi 6 juillet à 22.25 sur la Trois, la RTBF rediffuse mon film **"Le Front du Nord" - Des Belges dans la guerre d'Algérie."**

Le Front du Nord est **aussi un livre** écrit avec Jean.L.Doneux (Editions Pol-His).

Voici, comment à l'époque -en 1992-, je présentais le film :

Algérie française, Amnésie française: la guerre d'Algérie s'est prolongée de **1954 à 1962**. Une guerre coloniale dont bien des aspects restent encore enfouis dans une mémoire réticente. **Avec les guerres civiles, les guerres coloniales sont les plus cruelles.** Celle-ci fit **plusieurs centaines de milliers de victimes**. Terrorisme et contre-terrorisme se répondaient comme les trahisons et les règlements de comptes au sein de chaque camp. Mais surtout, au pays des "Droits de l'Homme", **la torture** était devenue une pratique courante. Non pas une "bavure" mais une politique.

Ce ne fut pas la seule raison, loin de là, mais **elle accentua la révolte de jeunes français contre ce qui était censé être leur propre camp.** Certains traduisirent cette révolte en solidarité active avec "l'ennemi". On les appelait les **"porteurs de valise."** Ils aidèrent concrètement le FLN à passer les frontières, à se cacher, à transporter des fonds et parfois des armes. Ils organisaient la défense des algériens prisonniers et torturés. Ils permettaient la fuite à l'étranger des déserteurs et des insoumis. Cela est plus ou moins connu.

Ce que l'on sait moins, c'est qu'un mouvement de solidarité semblable existait en Belgique. Ce que l'on ignore presque toujours, c'est que des belges avaient aussi décidé de s'engager aux côtés des algériens qui se battaient pour leur indépendance. Officiellement d'abord par un combat politique et public pour tenter d'influer sur l'opinion et le gouvernement belge. Sur le plan judiciaire, humanitaire, médical pour assister les détenus algériens en France et en Belgique et pour empêcher les expulsions et les extraditions vers la France de ceux qui étaient arrêtés en Belgique.

Mais il y avait aussi une aide clandestine, celle de réseaux équivalents aux "porteurs de valise". Ils jouèrent un rôle important dans le déroulement du combat du FLN. Notamment lorsque les réseaux français furent démantelés par la police à partir de 1960. Jeunes bourgeois ou marginaux, intellectuels et syndicalistes, chrétiens et laïcs, isolés ou organisés: **ils furent plusieurs centaines en Belgique à apporter leur aide au FLN.** Une aide ponctuelle ou systématique avec plus ou moins de conscience des risques qu'ils prenaient, ces hommes et ces femmes furent, à leur manière, les combattants de l'ombre de la lutte anticolonialiste.

A travers le récit de quelques épisodes publics ou clandestins, **ce film raconte l'histoire et les raisons d'agir de quelques-uns d'entre eux.**

Hugues Le Paige

De Groene Belg-Abonnement

Voor ieder met beperkt budget: 10 tot 25 Euro / jaar

Gewoon abonnement: 50 Euro / jaar

Steunabonnement: 75 of 100 of ... Euro / jaar

Abonnement te betalen op BE13-4253-1567-1139 - BIC: KREDBEBB

van vzw Mediadoc, Broux 73, 4830 Limbourg www.mediadoc.be - www.degroenebelg.be

*De Groene Belg is een onafhankelijke uitgave van vzw Mediadoc. Voor alle correspondentie:
mediadoc.diva@skynet.be*